

LA COSTA BRAVA

Un jorn un gran poeta et contemplava
enmirellant-te en la planuria blava
del mar que del cel copia el color blau,
i digué: — Heus aquí una costa brava...
Així et va batejar...! I el nom t'escaul!

Et féu un déu olímpic. No podia
ser altre que el déu Hércules qui, un dia,
amuntegà penyal sobre penyal
arrancats de propera serrania
i fent-li al mar indómit un mural.

Setial per a que un déu s'hi pugui seure...
Es el lloc més xamós que es pugui veure
en la vasta amplitud del nostre mar,
on l'esperit s'hi adorm i pot extreure
la pau que tot el gran ens sap donar.

El mar s'ajup en sa roquera planta
i etern trovaire, tot el jorn li canta
cançons tan velles com és vell el món,
i a la nit és sa veu dolça complanta
per a que sigui més profund el son.

Però no és tota de granit bastida.
Quan del mar no detura l'embranchida
aleshores devé un sorral daurat
on l'aigua s'hi detura mig dormida
i fa amb un fil d'escuma un bell brodat.

Té a dotzenes les cales portentoses,
belles, assoleiades, silencioses,
fetes per a somniar-hi ardents amors,
i esdevenen daurades i flairoses
quan la ginesta esclata en grogues flors.

Tot al llarg d'eixa incomparable costa
hi ha sembrats els esculls a bella ambosta
que potser són petrificats tritons,
i alguna cova sembla feta a posta
perqué estigui sotjant els horitzons.

Es ferrenya i grandiosa. I sa grandesa
es per virtut d'ésser empordanesa
i tot el seu és fort, mesell i encés.
El seu vent no és suau ni té dolçesa.
La tramontana es brava com ella és!

En platjes que a tot aire s'ofereixen,
pobles menuts i viles hi floreixen
com gavines que allà han parat el vol.
Pobles riallers i pintorescs que creixen
vora el mar blau i sota un blau trespol.

L'ànima es sent esdevenir esclava
en contemplar la nostra Costa Brava
mirada desde el mar amoixador,
i el seu record profundament ens grava
son imatge en el més pregon del cor.

Prò si munes al cim de sa carena
i veus enfront la immensitat serena
dominada i dormint sota els teus peus,
sents com es pert ta qualitat terrena
i ets un déu per qui els homés són pigmeus.

No és doncs estrany que tres mil anys enrera,
aproés en la sorra una galera
que no volgué passar més endavant.
Una nau que va eixir, aventurera,
de les terres llunyanes de Llevant.

I ens va portar de Thyr, la llevantina,
el seu capell, la roja barretina
del color de la sang que mou el cor...
del color de la flama que il·lumina...
i del color del sol que don calor.

I a Emporium va sembrar llevors sagrades
que el nostre poble mai tingué oblidades...
L'honradesa en tot quant s'hagi promés...
Força en les mans si les cregué lligades...
I el flam de patria en nostre cor encés.

El mateix gengantina que aplanada,
monstre de pedra o bé platja daurada
ja tot el món va repetint son nom.
Captiva com si fos terra encantada
perque té un dolç somris per a tothom.

En ses aigües tranquiles i serenes
el meu ensomni hi veu unes sirenes
de nous Ulises esperant la nau,
fent i desfent se les daurades trenes
i jogant com infants per el mar blau.

¡Oh Costa Brava, tu ets ma dolça mare!
Jo vaig obrir els ulls a ta llum clara
i en mon bressol el mar em va cantar,
i he vist florir ginesta i atzavara
i a sota dels teus pins hi aní a somniar.

Ets joiell de la terra llevantina...
Jo voldria, el mateix que la gavina
entre penyals segots fer-hi ma llar
I quan Déu em cridés, a ma fossana
em vingués a besar la tramontana
i el son etern bressés el cant del mar.

J. Calzada Carbó
Mestre en Gai Saber

